

Bogății de nepătruns

10. Hristos, modelul nostru

Unul din adevărurile foarte cunoscute este, că Hristos este un model pentru noi în umblarea Sa în lumea aceasta. Aceasta se spune clar și este confirmat în mai multe locuri din Scriptură; și aproape în fiecare carte a Noului Testament este inclus acest adevăr. Când Petru vorbește despre obligațiile servitorilor din casă, el arată spre Hristos, care, așa cum spune el, ne-a dat un exemplu „ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2.21). La fel spune și apostolul Ioan: „Cine zice că rămâne în El este dator și el însuși să umble așa cum a umblat El” (1 Ioan 2.6). Scriitorul epistolei către Evrei ne dă mai întâi o enumerare detaliată a bărbaților credinței din epocile trecute și apoi continuă: „De aceea și noi, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, dând la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară așa de ușor, să alergăm cu răbdare în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre” (Evrei 12.1-3).

Adevărata putere a acestui loc din Scriptură este deseori trecută cu vederea de cititorul superficial, deoarece se adaugă cuvântul „noastre” și astfel Domnul este făcut Căpetenia și Desăvârșitorul credinței *noastre*. Prin aceasta se pierde complet ceea ce Duhul lui Dumnezeu învață aici. Adevărul, care ne este prezentat aici, constă în aceea, că Domnul Isus este un model desăvârșit al credinței, că El ca Om este un model al vieții de credință. Aceasta s-ar putea recunoaște mai ușor dacă cuvintele „Inițiatorul” („Începătorul”) și „Desăvârșitorul” credinței ar fi redată – așa cum uneori se face – prin „Conducător” și „Completatorul” credinței – adică: El ne conduce pe cărarea credinței, și El ne duce și la țel; pe tot drumul – de la început și până la sfârșit – el este modelul desăvârșit al credinței ca Om ascultător și dependent. De aceea și privirile noastre ar trebui să fie permanent îndreptate spre El; noi trebuie să privim la Isus, ca să ne întipărim exemplul Lui, pentru ca astfel după aceea și noi să călcăm pe urmele Lui. Și Domnul nostru a exprimat deseori acest adevăr. El (adevărul) se arată în toate locurile unde este vorba de ucenicie, de exemplu: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16.24). Desigur aici este vorba în primul rând de ucenicie; însă „urmaș” nu înseamnă mai puțin decât a asculta de Cuvântul Său, să-L recunoști ca Domn (Stăpân) și să umbli pe urmele Lui.

Așadar devine foarte clar că Domnul nostru este un model pentru noi în umblarea Lui aici pe pământ, și noi dorim cu plăcere să studiem această temă, nu numai pentru a scoate în evidență însemnătatea ei, ci și pentru a arăta baza ei precum și mijloacele pentru a transpune aceasta în practică.

Baza ei constă în ceea ce era El ca Om în lumea aceasta. Deja înainte de întruparea Lui a spus: „Iată, Eu vin ... ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7). Aceasta stă ca titlu peste întreaga viață a Lui: El a venit nu ca să facă propria lui voie, ci să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 6.38). El a făcut aceasta în chip desăvârșit și neîntrerupt – de la Betleem până la Golgota. Toate gândurile Lui, simțămintele și faptele Lui stăteau sub ascultarea de voia lui Dumnezeu. Pentru prima dată de la căderea în păcat, Dumnezeu a găsit adevărul în interiorul unui Om – al Aceluia care a corespuns așa de mult cerințelor Sale, că Dumnezeu cu plăcere desăvârșită putea în dragostea Sa să se odihnească pe El. Ce bucurie trebuie să fi fost pentru inima lui Dumnezeu să poată privi în jos spre cele care aveau loc, unde totul a eșuat și s-a

abătut de pe drum, unde nu se afla nici un om bun, niciunul măcar -, și apoi să vadă pe Hristos, cum El era în mijlocul greutăților fără asemănare, expus tuturor relei-voințe omenești și satanice, și cu toate acestea permanent și în chip desăvârșit corespundea vocii lui Dumnezeu, să-L vadă cum în toate împrejurările, în care Se afla, a glorificat pe Dumnezeu, și anume tot timpul vieții Sale.

*Înconjurat de necredință, rămas-ai credincios,
În întineric unicul Soare,
Ai mărturisit Numele Tatălui Tău;
Voia Lui Ți-a fost desfătare.*

În El Dumnezeu a găsit în sfârșit un Om care corespundea în toate inimii Sale, pe El, Cel care întruchipa desăvârșirea gândurilor Sale. El a fost așa în toate împrejurările, în ceea ce era față de Dumnezeu și în ceea ce era înaintea oamenilor; așa cum S-a comportat față de prieteni sau față de vrăjmași; fie că este vorba de întristare, prigoană sau ispite; în toate situațiile imaginabile, în locuri retrase sau în public – în toate lucrurile, în orice revelare a vieții Sale aici pe pământ, în toate El era exemplul nostru; căci toate experiențele Lui felurite erau numai ocazii să facă cunoscut ce era El ca Om ascultător și dependent; și în felul acesta El este și standardul divin pentru toți aceia care sunt ai Lui. Deci dacă eu vreau să știu cum ar dori cu plăcere Dumnezeu să mă aibă, atunci trebuie să privesc la Hristos și să urmez urmele pașilor Lui pe drumul Său prin lumea aceasta.

Deci dacă pornim de la premisa, că Hristos este modelul nostru, atunci trebuie să definim foarte exact, pentru care clasă de oameni este valabil mai ales aceasta. Să faci greșeli în privința aceasta ar fi deosebit de fatal și realmente a condus multe suflete la eșec. Așa de exemplu, pentru unitarieni întreaga obligație a omului constă în a imita viața lui Hristos; și pe lângă aceasta susțin chiar teza, că un succes în privința aceasta ar fi deja pașaportul pentru cer; și cărți cum ar fi „Imitatio Christi” (Imitarea lui Hristos) a lui Thomas a Kempis merg mai mult sau mai puțin în aceeași direcție, și anume, că omului firesc i-ar fi posibil să umble pe urmele pașilor lui Isus. Aproape că nu trebuie să accentuăm, că o astfel de învățătură desconsideră total relația omului cu Dumnezeu în general, precum și problema păcatului și neputința omului provocată prin căderea în păcat. „Și cei care sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu” (Romani 8.8) este de exemplu o afirmație pe care unii oameni nu o iau în seamă sau nu-i dau crezare, ceea ce conduce la propria lor pierzare. Ce aroganță din partea păcătoșilor, care stau totuși sub judecată – păcătoși, care s-au îndepărtat total de Dumnezeu și a căror natură este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu (Romani 8.7) – să-și revendice puterea de a merge pe urmele pașilor Sfântului lui Dumnezeu! Se arată numai puterea ademenitoare și ispititoare a lui satan, care conduce la ruină acolo unde se întreține o astfel de apreciere greșită. Așa cum satan l-a consolidat pe faraon și oștirea lui în gândul că ei ar putea urmări pe Israel prin Marea Roșie (și cu toate acestea s-au scufundat ca plumbul în râu), tot așa el înșeală și astăzi oameni la ideea că ei ar putea imita pe Hristos, și prin aceasta ar produce o dreptate care face pe om potrivit pentru prezența lui Dumnezeu; însă o astfel de concluzie greșită conduce la pierzarea proprie. De aceea se recomandă să se arate exact, care sunt calificările necesare, ca să poți urma cu adevărat exemplul lui Hristos.

1. Cel mai important este că noi avem aceeași natură. Este pe deplin adevărat, da, tocmai de aceea este o învățătură fundamentală a creștinismului, că Hristos a devenit Om. „Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie ...” (Galateni 4.4). El a fost cu adevărat născut în lumea aceasta, însă nu trebuie să uităm cuvintele, pe care îngerul le-a spus Mariei: „Duhul Sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri, de aceea și Sfântul care Se va naște Se va chema Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1.35;

vezi și Matei 1.18-20). Deoarece Hristos a luat parte la carne și sânge (Evrei 2.14) și drept urmare era atât „Om adevărat” precum și „Dumnezeu adevărat”, așa că nimeni nu poate spune că El ar fi luat natura noastră; că El ar fi fost „os din oasele noastre” și „carne din carnea noastră”. Prin aceasta s-ar afirma, că El a avut o natură păcătoasă, L-ar descalifica ca Miel al lui Dumnezeu – ca Mielul fără cusur și fără pată – și prin aceasta s-ar submina chiar și fundamentul ispășirii (și prin aceasta întreg creștinismul). Nu! El era totdeauna sfânt, fără cusur și fără întinare, despărțit de păcătoși; în timp ce noi eram din natură copii ai mâniei.

Cum ar putea atunci deveni posibil pentru noi, în a căror carne nu locuiește nimic bun, să imităm viața Aceluia care era desăvârșit de sfânt? „Etiopianul nu poate să-și schimbe pielea și nici leopardul petele” (Ieremia 13.23), și nici omul firesc nu poate să schimbe caracterul cărnii în care a fost născut. De aceea în primul rând este necesar să fi născut din nou, așa cum Domnul i-a spus și lui Nicodim: „Isus a răspuns: „Adevărat, adevărat îți spun: dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duhul este duh. Nu te mira că ți-am spus: «Trebuie să fiți născuți din nou»” (Ioan 3.5-7). Deci abia atunci, când noi devenim născuți din nou prin credința în Domnul Isus și prin puterea Duhului Sfânt, și prin aceasta primim o natură nouă, putem să-L urmăm pe Hristos. În privința aceasta trebuie să fim foarte clar; căci a vorbi altfel ar însemna numai să inducem sufletele în eroare și să le punem în pericol. Dacă nu este aceeași natură, nu este nici aceeași viață. Desigur acțiunea pur exterioară a omului firesc poate fi asemenea acțiunii lui Hristos; însă aceasta nicidecum nu înseamnă în ochii lui Dumnezeu o imitare a exemplului Său. Pentru aceasta natura ambelor acțiuni trebuie să fie aceeași – atât în ceea ce privește motivația, cât și felul și țelul. Probabil noi legăm trandafiri la o tufă de agrișă, dar din cauza aceasta ei nu au crescut din această tufă. Deci acțiunile, care trebuie să se asemene cu cele ale lui Hristos, pot și trebuie să ia naștere numai în aceia care au o natură nouă – o natură care este identică cu natura Sa. Cu alte cuvinte: mai întâi noi trebuie, în ceea ce privește natura, să fim ca Hristos, înainte ca să putem să-L imităm.

2. Însă chiar dacă se are natura, aceasta nu este suficient; căci încă lipsește puterea. Natura este caracterizată printr-o slăbiciune totală; astfel eu pot fi născut din nou și pot fi un copil al lui Dumnezeu, și cu toate acestea să nu fac nici măcar un singur pas pe urmele lui Hristos. Un exemplu pentru aceasta găsim în Romani 7. Acela, al cărui caz este prezentat aici, spune: „Pentru că ceea ce nu vreau, aceasta fac; iar ceea ce urăsc, aceasta practic” (Romani 7.15). Ce mărturisire, în care el explică că după omul dinăuntru are plăcerea de Legea lui Dumnezeu (Romani 7.22), din care el lasă să se recunoască că el avea o natură nouă, deci era născut din nou. Ce avea nevoie, era puterea. De unde să se primească aceasta? Premisa pentru aceasta era eliberarea, cunoașterea că păcatul a fost judecat, că vina păcatelor a fost înlăturată, că prin moartea și învierea lui Hristos el a fost scos afară din starea-de-Adam a lui și a fost introdus într-o stare nouă în Hristos; așa că prin Duhul lui Dumnezeu, care locuia în el, nu mai era în carne, ci în Duhul (Romani 8.9). Duhul locuind înăuntru este singura putere pentru a putea imita pe Hristos. Și în privința aceasta era vorba de puterea proprie a lui Hristos. Așa citim: „Iar Isus, plin de Duh Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustiu patruzeci de zile”, și iarăși: „Și Isus în puterea Duhului, S-a întors în Galileea” (Luca 4.1,14). El Însuși spune: „Dar, dacă Eu scot demonii prin Duhul lui Dumnezeu ...” (Matei 12.28); și Petru spune: „... pe Isus din Nazaret, cum L-a uns Dumnezeu cu Duh Sfânt și cu putere; pe El, care umbla din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Faptele Apostolilor 10.38). Deci dacă nu avem Duhul Sfânt, atunci ne lipsește puterea de a-L urma pe Hristos; căci, așa cum am văzut, natura, nici măcar natura nouă, nu poate umbla pe urmele Lui.

3. Mai este și o altă condiție importantă: eu pot într-adevăr să fiu născut din Dumnezeu și să am Duhul lui Dumnezeu, și cu toate acestea nu-L imit pe Hristos. S-ar putea să fiu capabil pentru aceasta, însă Duhul lui Dumnezeu nu lucrează prin faptul simplu că El locuiește în mine. În realitate este așa, că fiecare credincios poartă în sine un obstacol mare, și anume carnea, natura veche. Căci chiar dacă carnea a fost judecată în moartea lui Hristos și privit din punct de vedere juridic a dispărut dinaintea ochilor lui Dumnezeu, ea este încă în noi și totdeauna ea este împotriva dorințelor și țelurilor omului nou. Satan știe aceasta, motiv pentru care el găsește în carne – dacă nu suntem veghetori – mijlocul să ne împiedice să facem progrese spirituale și să ne ducă mereu la cădere. Pavel scrie referitor la această temă: „Umblați în Duh și nicidecum nu veți împlini pofta cărnii. Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ceea ce doriți” (Galateni 5.16,17). Duhul și carnea stau deci într-o opoziție permanentă unul față de altul și caută să se împiedice reciproc. Dacă carnea vrea să acționeze, Duhul acționează în direcție opusă; și dacă Duhul vrea să acționeze, carnea se opune – deci ambele năzuiesc să zădărnicească dorința celuilalt. S-ar putea deci ca eu, cum am spus, să fiu capabil să urmez exemplul Domnului Isus, dar sunt complet împiedicat, ceea ce inevitabil așa va trebui să fie dacă eu dau frâu liber cărnii.

Prin urmare condiția următoare este, că nu se dă frâu liber cărnii, ci că ea este ținută acolo unde Dumnezeu a pus-o, și anume sub sentința de moarte a crucii. De aceea Pavel spune: „Pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri; dar, dacă prin Duhul omorâți faptele trupului veți trăi. Pentru că toți cei care sunt conduși de Duhul lui Dumnezeu, aceștia sunt fiii ai lui Dumnezeu” (Romani 8.13,14).

Pentru ilustrarea acestei stări de lucruri adăugăm un alt loc din Scriptură: „Purtând întotdeauna în trup omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru” (2 Corinteni 4.10). Prin urmare carnea trebuie – realmente tot ce aparține omului natural -, ținută sub puterea morții, sub aplicarea permanentă a crucii, a omorârii lui Isus, pentru care am fost făcuți capabili prin puterea Duhului lui Dumnezeu, pentru ca nimic din eul propriu, din natura sau carne să iese la iveală, ci numai viața lui Isus. Să călcăm pe urmele Lui vom putea numai atunci când prezentăm viața lui Isus; și dacă se arată chiar și cel mai mărunț lucru din eul propriu, din carne, această prezentare este slăbită imediat. Noi trebuie să acceptăm moartea, dacă vrem să imităm pe Hristos cu adevărat. Aceasta a spus-o chiar El: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Matei 16.24). Înainte ca noi să putem urma într-adevăr pe Isus, eul trebuie tăgăduit și crucea trebuie luată, moartea trebuie acceptată. Fie ca noi să învățăm această lecție!

4. Și ochiul trebuie îndreptat spre Hristos, și anume într-acolo unde El este. Chiar și atunci când noi am avea toate calificările deja discutate, cu cea mai mare siguranță vom eșua, atâta timp cât nu ținem privirea îndreptată spre Hristos. Spre exemplificare trebuie numai să ne referim la întâmplarea cunoscută, când Petru a umblat pe mare. Când el a privit la Isus, cum El a umblat pe apă, el a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape». Și El i-a spus: «Vino!» Și Petru, coborând din corabie, umbla pe ape, ca să vină la Isus. Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând: «Doamne, scapă-mă!»” (Matei 14.25-31). La început Petru a umblat pe apă la fel cum a umblat Domnul; dar abia s-au abătut ochii Lui de la Hristos și s-au îndreptat spre împrejurările proprii, spre greutatea care-l înconjurau, că a și început să se scufunde.

Așa se petrece și cu noi, fără nici o excepție. Niciodată nu vom putea urma exemplul Lui, dacă ochiul nostru nu este îndreptat spre El. Pavel spune: „Noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre

glorie de Domnul, de Duhul” (2 Corinteni 3.18). Aici suntem învățați (așa cum am aflat deja în capitolul anterior), că creșterea noastră, transformarea noastră succesivă spre asemănarea cu Hristos, depinde de felul cum privirile noastre sunt îndreptate spre El – spre gloria Domnului. În credință ne îndreptăm privirea în sus, și razele gloriei, care pătrund în sufletele noastre, sunt folosite de Duhul Sfânt, ca să ne transforme în sens moral în asemănarea cu El, spre Cel care privim în felul acesta. Cu aceasta mai stă și altceva în legătură: numai când noi Îl privim cu toată atenția, primim și puterea să purtăm în trupurile noastre omorârea lui Isus (2 Corinteni 4.10). Prin aceasta câștigăm de două ori: asemănare crescândă cu Hristos și carnea rămâne captivă sub puterea morții. Urmarea acestui fapt este, că Hristos devine văzut; sau altfel spus, că noi imităm exemplul Lui. Căci imitarea lui Hristos trebuie să vină dinăuntru, nu din afară. Conform principiului, pe care l-am explicat deja mai înainte, mai întâi noi trebuie să ne asemănăm cu Hristos, înainte ca să-L putem imita; de aceea și apropierea umblării noastre de umblarea Sa este dependentă de măsura asemănării noastre cu El.

Să fi conștient de aceasta, s-ar evita multe dezamăgiri și comportări greșite. Căci atunci vom vedea, că a umbla așa cum a umblat Hristos nu este nicidecum rezultatul eforturilor noastre. Prin eforturile noastre niciodată nu vom putea să-L imităm; mai degrabă trebuie să fie revărsarea a ceea ce suntem. Să observăm cât de minunat de frumos s-a arătat aceasta în exemplul lui Ștefan, atunci când a suferit moartea de martir: „Dar el, fiind plin de Duh Sfânt, privind țintă spre cer, a văzut gloria lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu; și a spus: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu.»” Aceasta era atitudinea lui; însă mărturia lui a aprins și mai puternic mânia prigonitorilor lui: „Dar ei au strigat cu glas tare și și-au astupat urechile și s-au năpustit într-un gând asupra lui; și, scoțându-l afară din cetate, îl loveau cu pietre. ... Și-l loveau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și spunea: «Doamne Isuse, primește duhul meu». Și, îngenunchind, a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta». Și, spunând aceasta, a adormit” (Faptele Apostolilor 7.55-60). Dacă comparăm această întâmplare cu moartea Domnului, așa cum o descrie evanghelistul Luca, vom constata o concordanță remarcabilă. Și El a rostit două rugăciuni. Pe cruce El a strigat: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac”; și „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul” (Luca 23.34,46). Chiar și la o privire superficială nu se pot trece cu vederea cât de mult se aseamănă cele două cazuri. De ce a urmat Ștefan așa de exact pe urma picioarelor Domnului Isus? Era cumva din cauză că el a auzit cum a rostit Domnul aceste rugăciuni, așa că el s-ar fi gândit că el trebuie numai să le imite? Așa ceva ar fi fost numai o imitare fără valoare. Nu! Gloria Domnului a captivat privirea și inima lui, și aceasta a făcut ca el să fie transformat în același chip; și din aceasta a rezultat că el s-a manifestat la fel. Tocmai în aceasta constă taina întregii asemănări cu Hristos pe drumurile noastre. Fără o legătură vie, sănătoasă cu Domnul Isus, planul nostru de a-L imita în umblarea Lui pe pământul acesta va conduce aproape sigur și mereu la eșec cu privire la umblarea personală; căci carnea este fără putere. Dar dacă ochiul credinței noastre privește permanent în sus, spre acolo unde El este acum glorificat ca Cel înviat, atunci și omorârea lui Isus o vom purta în trupurile noastre, și Duhul lui Dumnezeu va lucra netulburat și neîngrădit cu putere în noi cu puterea Lui transformatoare și în mod necesar ne va conduce pe urmele pașilor marelui nostru exemplu, deoarece drumul Lui era drumul Omului desăvârșit.

La fel stau lucrurile și în viața naturală. Presupunem că un artist dorește cu plăcere să reproducă o capodoperă de artă: Cum o începe el? Merge el imediat și copiază imaginea? Nicidecum; prima lui misiune constă dimpotrivă în a studia imaginea, pentru ca astfel impresia acestui tablou să se ancoreze în duhul lui; și abia apoi, când el este pătruns de duhul și culoarea tabloului, el o poate reproduce. Așa a scris Milton odată: „Cine vrea să scrie un poem eroic, trebuie mai întâi să ducă o viață de erou.” Acesta este și principiul propriu-zis al imitării lui Hristos: cu cât noi suntem mai mult preocupați cu El în glorie, cu atât mai fidel

vom trăi în viață și pe cale ca El. Cineva ar putea să reproșeze: Nu trebuie noi să cercetăm viața Domnului Isus de aici de pe pământ? Desigur; dar ce bucurie mai mare ar putea credinciosul să aibă, decât să se ocupe cu drumul Său minunat pe pământ, să cerceteze fiecare detaliu scris, să audă fiecare cuvânt al Său, să-L privească în cele mai diferite situații ale sale, să vadă cum S-a comportat atât cu prietenii cât și cu vrăjmașii Săi, să aibă înaintea privirii cum El mereu S-a retras în singurătate și cum era comportarea Lui cu ucenicii Săi, în mod deosebit cu aceia cu care Și-a permis să aibă o intimitate mai mare, să-L urmezi în acea casă binecuvântată din Betania ... - Ne va produce numai bucurie, să ne ocupăm cu aceste lucruri, o bucurie mereu nouă – probabil chiar și în glorie. Însă prin aceasta nici pe departe nu primim putere ca să mergem pe urma pașilor Lui. Această putere vine numai de la privirea în sus la El, de la privirea credinței îndreptată în sus spre El, unde El este acum, și anume la dreapta lui Dumnezeu. Noi ne putem hrăni pe deplin din El (așa cum am arătat într-un capitol anterior) – din viața Lui de aici de pe pământ; căci mana vorbește despre un Hristos smerit – din desfășurarea vieții Lui, în timp ce El S-a aflat aici în lume. Și cât de binecuvântat este, să-L avem pe Hristos în împrejurările noastre, să avem parte de harul său și de gingășia Sa, de compasiunea Sa, dacă mergem pe urmele pașilor Lui. Dar oricât de binecuvântat ar fi aceasta – noi trebuie desigur să repetăm: dacă dorim să umblăm cu adevărat așa cum a umblat El, atunci aceasta este posibil numai dacă noi ne preocupăm cu El în glorie.

La studiul exemplului lui Hristos trebuie însă neapărat să mai spunem ceva: exemplul Său este etalonul nostru; și de aceea nimic nu poate fi mai folositor, decât a te lăsa măsurat cu El, pentru ca să descoperim lipsurile noastre și să recunoaștem eșecul nostru. În acest context stă și ceea ce Petru adaugă, atunci când îndeamnă pe slujitori să primească cu răbdare nedreptatea, chiar să trebuiască să sufere pentru că fac binele. „Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui: El, care «n-a făcut păcat, nici nu s-a găsit viclenie în gura Lui»; care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept; care a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin ale cărui răni ați fost vindecați” (1 Petru 2.21-24). Deci apostolul le prezintă exemplul lui Hristos ca model, pentru ca în lumina Lui ei să vadă eșecul lor și să fie încurajați să umble pe aceleași urme.

Tot așa și scriitorul epistolei către Evrei privește ca încurajare și imbold, să fi expus suferințelor prigonirii. Căci după ce el i-a rugat insistent, ca în alergarea care le stă înaintea să nu privească la altceva, ci să privească numai la Hristos, „Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea, și șade la dreapta tronului lui Dumnezeu”, el adaugă: „Gândiți-vă bine dar la Cel care a răbdat de la păcătoși așa mare împotrivire față de Sine, ca să nu obosiți, descurajându-vă în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge, luptând împotriva păcatului” (Evrei 12.2-4). Expresia „gândiți-vă bine” [sau: „priviți țintă”] este deosebit de remarcabilă în locul acesta: ea înseamnă să faci o analogie sau o comparație între Hristos și noi înșine. Oricât de mult ai fi apăsător de suferințe și prigoane – până la limita suportabilității -, se pot compara situațiile proprii cu ale Domnului, să-L urmezi pe drumul Lui și să-L vezi în cele din urmă murind ca Martir, din pricina dreptății (căci acesta este unghiul de vedere în care este privită moartea Sa). ,Voi încă nu v-ați împotrivit până la sânge (ca El); voi nu ați devenit încă martiri în lupta împotriva păcatului. Lăsați-vă încurajați și întăriți prin exemplul Lui, și învățați de la El să perseverați și să rămâneți credincioși, până în moarte.’

Domnul Însuși a învățat pe ucenicii Lui în mod asemănător. El le-a amintit, că lumea îi va urî numai pentru că ea L-a urât pe El mai înainte: „Dacă M-au persecutat pe Mine, și pe voi vă vor persecuta; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi” (Ioan 15.18-20).

10. Hristos, modelul nostru

Cărarea ucenicului trebuie să se asemene cu a Domnului său; de aceea și exemplul Lui este modelul și etalonul nostru. Dar să mai spunem încă o dată: într-adevăr noi niciodată nu putem prea des sau prea plăcut urmări drumul Domnului nostru preaslăvit prin lumea aceasta, ca să învățăm cum ar trebui să ne comportăm, ca să cunoaștem eșecul nostru, ca să avem parte de încurajare și mângâiere; însă numai privind la El, acolo unde El este acum, suntem în stare să călcăm pe urmele Lui. Fie ca El să umple totdeauna privirea noastră, pentru ca noi să reflectăm în umblare și pe cale asemănarea cu El.

*Nu ne va iubi lumea mai mult,
Care, Doamne, Te-a urât atât.
Pe urmele Tale vrem să pășim,
Mai mult necazul, bucuria să-Ți privim.
Vrem să fim, prin puterea Ta,
Blânzi, și în noaptea neagră, grea,
Chiar dacă ocară, rușine ne-ar aduce. –
Tu ai fost batjocorit și-ai atârnat pe cruce.*